

Arrest

nr. 249 731 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 19 februari 2020, verklaart er zich op 4 maart 2020 vluchteling.

1.2. Op 1 oktober 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 5 oktober 2020 naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op 25 maart 1960 in Güiria (Sucre) geboren te zijn. Naar aanleiding van de toestand in uw land konden jullie de huur in El Tigre niet meer betalen. U verhuisde, zo'n vier jaar voor uw vertrek, naar La Moreita, buiten San Carlos (Cojedes). U trok er in bij uw dochter en haar gezin. Jullie leefden er van de landbouw. Het was moeilijk om er te overleven. Soms verkochten jullie kleding om te kunnen overleven.

U hebt nog twee broers in Venezuela en verschillende familieleden in Spanje.

Uw dochter kende problemen met mevrouw F.C., leidster van de gemeenschap. Omdat uw dochter als opposant werd beschouwd werden haar verschillende sociale voordelen afgenomen. F. zorgde ervoor dat jullie de voedselhulp eenmalig niet kregen, daarna kregen jullie ze wel weer. De kinderen kregen hun schoolboeken niet.

Toen uw kleindochter 4 maanden was werden haar oorbellen gestolen door een gewapende man. Dat gebeurde op de bus.

In januari 2020 werd uw dochter telefonisch opgelicht door een bendeleider uit de gevangenis.

U verliet het land door de slechte algemene economische situatie. Toen uw dochter het land moest verlaten door haar problemen kwamen jullie mee, omdat jullie bij haar woonden en nergens anders terecht konden. Jullie konden geen huur betalen. Uw dochter had jullie een dak boven het hoofd en eten gegeven.

Jullie hadden geen problemen met de regering. Jullie probleem was dat er geen werk was en jullie niet konden genieten van voordelen.

U vreest ook de veiligheidssituatie in Venezuela, maar zelf hebt u nooit iets meegemaakt.

Op 18 februari 2020 vertrokken jullie uit Venezuela. Op 4 maart 2020 diende u in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man J.R.B. (20/13638). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U haalt aan dat u als opposant werd beschouwd. “En een andere probleem: wij zijn geen sympathisanten van de regering, wij zijn geen chavistas. Ze beschouwen jou als opposanten. Want er zijn altijd handlangers. Die beschouwen jou als opposanten en maken jou het leven onmogelijk (CGVS, p. 9, punt 91).” U stelt geen vast contract te hebben gekregen toen u twee en een half jaar met de vrachtwagen reed, uw laatste vaste job, omdat u geen chavist was (CGVS, p. 9, punt 93). Gezien u later zelf uitspraken doet die het tegendeel beweren, slaagt u er echter niet in aannemelijk te maken ooit problemen te hebben gehad omdat u opposant was. U verklaart zelf nooit problemen te hebben gehad met de regering (CGVS, p. 12, punten 132-133), uw vrouw bevestigt dat (CGVS, 20/13638B, p. 13, punt 136) of met colectivos (CGVS, p. 12, punt 135). Jullie hadden geen persoonlijke probleem met de politiek, jullie probleem was dat er geen werk is en jullie niet konden genieten van voordelen (CGVS, 20/13638B, punt 138). U verklaart bovendien op een ander moment dat u nooit problemen had omdat u geen chavista was. Bovendien hebt u lang voor de PDVSA gewerkt, een staatsbedrijf (CGVS, p. 14-15, punten 153-156). Dat u geen vast contract kreeg omdat u geen chavist was is een loutere bewering die u nergens verder toelicht. Uw vrouw is nooit lid geweest van een politieke partij en verkondigde nooit ergens haar politieke overtuiging. Gevraagd waarom zij dan als tegenstander gezien zou worden verklaart zij dat er een organisatie is die zich bezighoudt met het verzamelen van zo'n informatie via enquêtes (CGVS, 20/13638B, p. 8-9, punten 79-81). Die uitleg kan niet overtuigen. Ze verklaart dat dit de enige reden is waarom zij als opposant zou gezien kunnen worden (CGVS, 20/13638B, p. 11, punt

107). Gezien zij nooit lid was van een partij of haar politieke mening verkondigde is het niet aannemelijk dat zij als tegenstander gepercipieerd werd en daardoor problemen kende. Uw vrouw verklaart evenzeer dat zij geen probleem had doordat zij geen chavista was. Dat er geen voeding, medicijnen en winst was heeft niet met politiek te maken (CGVS, 20/13638B, p. 11, punt 110). Andere problemen die u aanhaalt met betrekking tot politieke problemen houden allemaal betrekking op uw dochter.

U haalt verschillende zaken aan die betrekking houden op uw dochter en haar problemen in Venezuela. Zij werd opgelicht, haar kinderen kregen hun schoolgerief niet (CGVS, p. 9, punten 92-95), ze kregen de benodigdheden om te zaaien niet of niet op tijd, ze kregen noch materiaal om te verbouwen, noch een andere woning (CGVS, p. 12, punten 126-128 en p. 14, punt 147) en ze werd bestolen op de bus (CGVS, p. 15, punt 164). Met betrekking tot die problemen kan verwezen worden naar het verzoek van uw dochter en haar man (20/13637 en 20/13637B). In het kader van hun verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw schoonzoon, luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor u naar La Moreita verhuisde kende u geen problemen in Venezuela (CGVS, p. 9, punt 94). U verklaart in La Moreita verschillende problemen gekend te hebben. Die hadden voornamelijk te maken met mevrouw F.C.. Uw vrouw bevestigt dat zij jullie, als hoofd van een overheidsinstelling, het leven moeilijk maakte en jullie verschillende financiële steunmiddelen ontzegde (CGVS, 20/13637B, p. 11, punt 109). U slaagt er niet in die problemen aannemelijk te maken. Jullie leggen er verschillende inconsistente en vage verklaringen over af.

Zo verklaart u dat uw problemen begonnen in 2014, het jaar dat u verhuisde naar La Moreita (CGVS, p. 10, punt 95, 97 en 98). Tussen mei en juni 2014 nam F. jullie de CLAP-beurs af (CGVS, p. 10, punten 97-98). Verder verklaart u: “Die problemen die ik heb opgenoemd gebeurden in 2014 en 2016 (CGVS, p. 11, punt 112).” Het is opmerkelijk dat u dit probleem situeert tussen mei en juni 2014, uit informatie blijkt echter dat de organisatie CLAP, pas in april 2016 werd opgericht. Bovendien plaatst uw vrouw het begin van de problemen in 2016. Zij verklaart dat zij bijna twee jaar een van de verantwoordelijken was van CLAP, tussen 2016 en 2018 (CGVS, 20/13637B, p. 10, punten 97-98 & p. 11, punten 105-106) en dat de problemen met F. in die periode ontstonden (CGVS, 20/13637B, p. 11, punt 101). Dergelijke inconsistente en strijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven in ernstige mate.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat jullie problemen begonnen waren omdat ze “erachter gekomen” waren dat jullie “tegenstanders waren” (vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS verklaart u hierover het volgende: “Toen begon mijn familie problemen te krijgen met de leider van de gemeenschap. De chavistas begonnen problemen te hebben met de tegenstanders, aangezien wij geen sympathisanten waren van de overheid begonnen wij ook probleem te krijgen.” (CGVS, p. 8, punt 82). Echter, later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u het volgende wanneer u gevraagd wordt waarom F. jullie de voordelen van een beurs afnam: “Het waren corrupte praktijken, het geld was bestemd voor haar groep. Vaak wisselden ze zaken met andere mensen uit. Dingen die zij nodig had.” (CGVS, p. 10, punt 103). Ter bevestiging gevraagd of zij dit dan deed louter uit persoonlijk gewin beaamt u dit (CGVS, p. 10, punt 104). U gaat zelfs verder dat de problemen vervolgens ophielden nadat jullie de organisatie hadden “geïnfiltreerd” (CGVS, p. 10, punt 105-107). Het lukte uw vrouw om de positie van F. in te nemen (CGVS, p. 11, punt 108). Dat u uw problemen aanvankelijk linkt aan jullie politieke overtuiging en dan vervolgens uw verklaringen wijzigt en beweert dat deze problemen begonnen waren louter omwille van corruptie bij de leidster van de organisatie die de beurzen verdeelde doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw vrouw verklaarde op de DVZ dat zij bedreigingen kregen omdat ze niet akkoord ging met de revolutie en dat jullie daardoor het land hebben moeten verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 4). Ook daarna linkt zij jullie problemen aan het feit dat jullie tegenstanders van de overheid waren (vragenlijst, CGVS, vraag 5). Ook op het CGVS linkt zij jullie problemen aanvankelijk aan jullie politieke overtuiging (CGVS, p. 8, punt 77 en 78). Echter, later verklaart uw vrouw dat het eerste probleem ontstond wanneer zij werd benoemd tot “straatverantwoordelijke” in CLAP (CGVS, p. 10, punt 96). Gevraagd hoe dit conflict dan precies ontstond zegt zij dat F. enkele zakken voedsel die bedeed moesten worden voor zichzelf wilde houden, terwijl u deze wel wilde verdelen (CGVS, p. 11, punt 107). Dat uw vrouw eerst jullie problemen linkt aan jullie politieke overtuiging maar later, wanneer meer wordt doorgevraagd op het begin van de problemen, haar verklaringen wijzigt en blijkt dat jullie problemen louter persoonlijk van aard waren omdat uw vrouw F. dwarsboomde in haar corruptiepraktijken doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Ook onderling zijn jullie verklaringen onsamenhangend. Immers geeft u zelf aan dat jullie problemen al begonnen voor uw vrouw werkzaam was bij CLAP. U verklaart over de positie van uw vrouw bij het CLAP zelfs: “[F.] dacht dat mijn vrouw zou meedoen aan de corruptie. Ze wilde dat zij voor haar zou werken. Mijn vrouw werkte onder F. in die organisatie. **Ze dacht dat wij zo die strijd zouden stopzetten** en deel zouden worden van de corruptie. Maar dat was dus een fout die zij gemaakt heeft (CGVS, p. 11 en 12, punt 116). Jullie problemen zouden dan opgelost, of alleszins geminderd, zijn wanneer zij haar positie bij de CLAP innam (CGVS, p. 10, punt 105-107). Uw vrouw linkt het begin van de problemen, zoals eerder aangehaald, echter expliciet aan haar werkzaamheden voor de CLAP.

Ook over de positie van uw vrouw in CLAP leggen jullie strijdige verklaringen af. Gevraagd of F. nog steeds de leidster is verklaart u: “Nee. Mijn vrouw is erin geslaagd om die positie in te nemen. Zij werd de gemeenschapsleidster (CGVS, p. 11, punt 108).” U herhaalt dat uw vrouw een jaar leidster van CLAP was (CGVS, p. 11, punt 115). Uw vrouw legt nochtans uit dat F. inderdaad de gemeenschapsleidster was, en zij zelf enkel de straatverantwoordelijke, dus onder F.. (CGVS, 20/13637B, p. 10-11, punten 97-104). Nog later zegt u ook dat uw vrouw onder F. werkte (CGVS, p. 11, punt 116 & p. 15, punt 153).

Verder linkt u de problemen van de dieren die werden vrijgelaten, de dode dieren die werden achtergelaten aan het huis en de gestolen waterpomp niet aan F. (CGVS, p. 12, punten 117 & 127). Voor die zaken verdenkt u iemand anders, namelijk “een jongere die zich slecht gedroeg” (CGVS, p. 12, punten 118-119). U zegt zelfs: “Toen dat voorviel, met dat dier en dat apparaat, dat was in 2018-19, toen was [F.] niet langer bij de CLAP. Zij was daar toen al weg” (CGVS, p. 12-13, punt 128). U weet niet of het gebeurde omdat jullie tegenstanders waren of om andere redenen (CGVS, p. 13, punt 129). Het is opmerkelijk dat uw vrouw deze problemen wel aan F. linkt. Zij verklaart zelfs dat de inwoners van de gemeenschap jullie dat zijn komen zeggen (CGVS, 20/13637B, p. 11, punten 110-112). Dat uw vrouw zegt dat deze incidenten te maken hebben met F. en dat de mensen van de gemeenschap dit jullie hebben gezegd maar u hier zelf niets over zegt, en de incidenten zelfs gewoon aan iemand anders in de gemeenschap toeschrijft, roept vragen op.

Dergelijke onsamenhangende en strijdige verklaringen van u en uw vrouw over jullie problemen doen ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Uit verschillende elementen blijkt overigens dat het weinig aannemelijk is dat jullie als opposanten gepercipieerd zouden worden. Uw vrouw was zelf bijna twee jaar een van de verantwoordelijken bij CLAP, een overheidsorganisatie die onder meer verantwoordelijk was voor de voedselbedeling in La Moreita. F. was er gemeenschapshoofd (CGVS, 20/13637B, p. 10, punten 97-98 & p. 11, punten 100 & 104-106). Uw vrouw werd verkozen door de bewoners van de gemeenschap om die functie uit te oefenen (CGVS, 20/13637B, p. 11, punten 102-103). Van die gemeenschap zegt uw vrouw dat het allemaal chavisten zijn (CGVS, p. 12, punt 117). Dat zij verkozen werd door een gemeenschap vol chavisten en die functie tot in 2018 kon uitoefenen impliceert niet dat jullie als opposanten werden gezien of daardoor ernstige problemen kenden.

Verder blijkt dat noch u (CGVS, p. 7, punt 65) noch uw vrouw (CGVS, 20/13637B, p. 7, punt 66) ooit lid waren van een politieke partij of groep. U verkondigde ook nergens uw politieke overtuiging of mening (CGVS, p. 7, punt 66). Gevraagd of u ooit uiterlijk liet blijken dat u een opposant was, antwoordt u: “Ja, nee. Ik heb dat nooit duidelijk vermeld. Zij zagen mij gewoon als tegenstander omdat ik me niet gedroeg als iemand die van het regime hield. Of iemand die in de overheid geloofde, of die deelnam aan de corruptie en die zaken (CGVS, p. 14, punt 147).” Aan de hand van dergelijke vage verklaringen kan u niet aantonen dat u als een opposant van het regime werd beschouwd. Gevraagd waarom jullie als opposanten gezien werden verklaart uw vrouw: “Het was zo dat als er verkiezingen waren of bijeenkomsten voor Chavisme dat de mensen zagen dat wij daar niet naartoe gingen of niet wilden meedoen. Zij had dat gezien, zij wist dat. Dat wij dat niet deden. Daarom heeft ze ons voor een ultimatum gesteld: als je niet gaat stemmen zorg ik ervoor dat jullie alle voordelen kwijtraken (CGVS, 20/13637B, p. 12, punt 115). Zelf zegt u dat jullie wel gingen naar het stembureau en deden alsof jullie stemden (CGVS, p. 15, punt 156). U vermeldt zelf niets over vergaderingen waaraan jullie niet deelnamen waardoor jullie gezien werden als tegenstanders van het regime.

Er dient tevens nog opgemerkt te worden dat u van geen van uw problemen, namelijk het ontzeggen van overheidssteun en de diefstal van een landbouwwerktuig, enig document neerlegt. Er kan verwacht worden dat, indien jullie jullie land om deze reden ontvluchten, jullie documenten weten neer te leggen van jullie steunaanvragen en documenten aangaande de weigering van deze steun, alsook van een politieaangifte met betrekking tot de diefstal. Het feit dat jullie niets in dit verband neerleggen doet verder twijfelen aan jullie voorgehouden vluchtmotieven.

Zelfs indien geloof gehecht zou kunnen worden aan deze problemen met F., quod non, dient opgemerkt te worden dat u niet kan aantonen dat u als gevolg van deze problemen niet kan terugkeren naar Venezuela. U verklaart: “Problemen met de overheid heb ik nooit echt gehad. Het waren problemen met de gemeenschap. Met de instellingen die dingen zoals de CLAP controleerden. Met de overheid zelf

heb ik nooit problemen gehad. Omdat ik me niet mengde in zulke dingen. Terwijl andere dat wel deden (CGVS, p. 16, punt 159).” U verklaart dat jullie problemen in La Moreita lokaal van aard waren (CGVS, p. 16, punt 164), gevraagd of diezelfde problemen zich elders zouden voordoen antwoordt u: “Ik denk het niet (CGVS, p. 16, punt 165).” Uw vrouw bevestigt dat de problemen in La Moreita allemaal te maken hadden met F. en lokaal van aard waren (CGVS, 20/13637B, p. 13, punten 133-134). Gevraagd of u zich terug in Valencia zou kunnen vestigen, waar u altijd heeft gewoond, antwoordt u: “In Valencia is mijn familie. Mama, oma, broers en zussen. Maar als ik daar zou terugkeren, wat zou ik dan doen? Ik kan er niet werken en ook niet studeren.” (CGVS, p. 16, punt 163). Ook uw vrouw werd gevraagd naar een terugkeer naar Valencia, waar ook zij enige tijd heeft gewoond, waarop zij louter de werkgelegenheid en jullie financiële situatie voor jullie vertrek naar La Moreita aanhaalt als hinderende factor (CGVS, p. 14, punt 140). Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat jullie, zelfs indien geloof gehecht zou worden aan jullie problemen, een persoonlijke vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar Venezuela.

Op 4 januari 2020 werd uw vrouw via WhatsApp opgelicht. De dader bleek een bendeleider uit de gevangenis te zijn. Jullie gingen daarvoor naar de politie en dienden een klacht in (CGVS, 20/13637B, p. 9-10, punten 84-87). Op zich gaat het hier om een crimineel feit dat geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Bovendien leggen u en uw vrouw over de feiten met betrekking tot de oplichting inconsistente verklaringen af. U verklaart dat de oplichter aan uw vrouw zei dat hij voor jullie reis ging betalen. Zij moest dan 170 dollar storten zodat hij naar Venezuela kon komen en jullie het geld geven (CGVS, p. 13, punt 131). Volgens uw vrouw ging dit echter over de aankoop van dollars moest zij bolivares storten om 170 dollar te kopen. Het ging bovendien om geld om het huishouden te onderhouden en om te investeren in jullie werk om kaas te maken (CGVS, 20/13637B, p. 15, punt 153). U verklaart verder tot tweemaal toe dat deze oplichting gebeurde in november of december 2019. U maakt zelf een tijdslijn in dit verband: “Dat gebeurde in november, december 2019. In januari verkochten we de hoeve, en in februari kwamen we naar hier.” (CGVS, p. 14, punten 144-145). Uw vrouw plaatst dit echter op 4 januari 2020 (CGVS, 20/13637B, p. 9, punten 84).

Jullie slagen er ook niet in bewijzen voor te leggen van die WhatsApp-berichten. Uw vrouw zegt dat ze de berichten zou hebben gewist en van telefoon is veranderd. Erop gewezen dat van telefoon veranderen niet noodzakelijk inhoudt dat de berichten niet meer op haar Whatsapp-account staan zegt ze dat ze nooit heeft geprobeerd om te zien of de berichten nog op haar account staan (CGVS, 20/13637B, p. 16, punt 163 & 167). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend en doen twifelen aan de waarachtigheid van dit vluchtmotief. Immers besloten jullie na dit incident het land te verlaten en een verzoek om internationale bescherming – in Spanje – in te dienen (CGVS 20/13637B, p. 15, punt 145 en verklaring DVZ, vraag 27). Uw vrouw wist dat deze berichten bewijsmateriaal waren – zij gebruikte ze in de klacht bij de politie (CGVS 20/13637B, p. 16, punt 161). Dat jullie dan geen bewijs kunnen neerleggen van die afpersing is opvallend. Dat uw vrouw bovendien, gevraagd naar dit bewijsmateriaal, louter zegt dat ze die berichten zou hebben gewist, zonder verdere uitleg, is geenszins overtuigend.

Tevens leggen jullie geen enkel document van de politie. Nochtans hebben zij de klacht aangenomen en jullie geholpen. Zij hebben naar het nummer van de oplichter gebeld om de zaak op te lossen. Ze gaven jullie verdere raad over hoe de zaak af te handelen (CGVS, p. 13 en 14 en CGVS 20/13637B, p. 9). Dat u geen enkel bewijs van de politie neerleggen doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Gevraagd naar een document van die eerste klacht verklaart uw vrouw dat de politie jullie geen kopie wilde geven. “[...] Want het is zo dat als je een aanklacht indient bij een autoriteit. Dat is één grote pot nat, zij zitten onder die regering. Politie, leger. Enzovoort (CGVS, 20/13637B, p. 17, punt 179).” Die verklaring van uw vrouw is niet overtuigend, het gaat om een loutere bewering die zij niet aannemelijk kan maken. Zeker gezien de politie jullie geholpen heeft.

Uw vrouw en schoonouders halen een incident aan waarbij de oorbellen van uw dochttertje op de bus gestolen werden door een gewapende man. Zij was toen vijf maanden oud (CGVS, 20/13637B, p. 8, punt 79). Dit betreft een gemeenrechtelijk feit dat zich voordeed eind 2016, begin 2017 en geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U kan aan de hand van dit incident bovendien een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer niet aantonen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De paspoorten van u en uw gezinsleden en de identiteitskaart van uw vrouw kunnen hoogstens jullie identiteit bewijzen. Die staat niet onmiddellijk ter discussie. Uw vrouw plaatste een bericht op facebook over de oplichting waar

zij slachtoffer van werd. De afdrukken die zij daarvan voorlegt hebben geen bewijswaarde gezien de authenticiteit hiervan niet kan worden nagegaan. Bovendien staat hier geen naam vermeldt van u of uw vrouw en is het dus niet duidelijk wie die post heeft geplaatst. Evenmin kan worden afgeleid wanneer deze posts zouden zijn geplaatst. Er staat enkel een dag en maand, maar geen jaartal. De foto's van een huisje bevatten geen informatie die afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen."

Bijgevolg kunnen u en uw vrouw evenmin een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Venezuela als gevolg van deze beweerde problemen niet aantonen.

De documenten die u voorlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten, de identiteitskaart van uw vrouw en uw ID-kaart van het leger kunnen hoogstens jullie identiteit staven. Die staat hier niet onmiddellijk ter discussie.

U geeft verder nog aan wegens economische redenen uit uw land te zijn vertrokken. Gevraagd wat u concreet vreest bij terugkeer naar Venezuela, verklaart u: "[...] van nul af aan opnieuw beginnen, want we hebben alles moeten verkopen. [...] Gezien mijn leeftijd zou een terugkeer voor mij gelijkstaan met zelfmoord. Want ik zou op straat moeten gaan leven (CGVS, p. 9, punt 97)." U nam de beslissing om te emigreren op zoek naar een beter leven. In Venezuela kan je niet werken (CGVS, p. 10, punt 99). Doorheen uw onderhoud haalt u meermaals aan Venezuela te hebben verlaten door de slechte algemene economische situatie. Uw vrouw bevestigt dat (CGVS, 20/13638B, p. 11-12, punt 112 en p. 15, punt 158). U bevestigt dat dit het motief was en dat jullie geen problemen kenden met de regering. Uw vrouw en u zijn samen om dezelfde redenen gevlucht uit Venezuela (CGVS, p. 9, punt 98), zij bevestigt dat (CGVS, 20/13638B, p. 10, punt 93). Jullie verlieten het land omdat jullie bij uw dochter woonden die vertrok uit het land (CGVS, p. 12, punten 113-114). U en uw vrouw verlieten Venezuela door de algemene slechte economische situatie. Die motieven houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Samen met uw vrouw, dochter en kleinkinderen (CGVS, 20/13637, p. 5, punt 45) leefde u van de landbouw (CGVS, 20/13637, p. 10, punt 95). Jullie hielden vee, jullie produceerden zuivelproducten (CGVS, 20/13637, p. 6, punt 61) en zaaien (CGVS, p. 8, punt 86). Samen konden jullie rondkomen (CGVS, p. 14, punt 149 & p. 8, punt 86). Over het algemeen kregen jullie ook voedselhulp (CGVS, p. 14, punten 141-143). Gevraagd of u financiële hulp kreeg van de familie uit Spanje, verklaart u: "Nee. Wij hadden het niet nodig. Godzijdank (CGVS, p. 13, punt 143)". Bovendien hebt u nog drie kinderen, vijf halfbroers en drie halfzussen in Venezuela. U verklaart in Valencia, waar u acht à tien jaar geleefd hebt, te kunnen wonen (CGVS, p. 15, punt 161). Uw broers en zussen komen rond, zij kunnen voeding betalen (CGVS, p. 14, punt 148). U ontvangt ook een pensioen (CGVS, p. 12, punt 129). Jullie hadden de middelen om in 2019 een paspoort aan te vragen (CGVS, p. 13, punt 139), wat volgens uw dochter 400 dollar kost (CGVS, 20/13637B, p. 14 en 15). Uw vrouw had een kapperszaakje waar jullie woonden, het was niet zo succesvol. Gevraagd of zij ander werk zocht, antwoordt u negatief. Ook niet toen het financieel moeilijker werd. U kon voorzien in jullie financiële behoeften (CGVS, p. 11, punten 115-117). Dat uw vrouw, zelfs toen het moeilijker werd geen ander werk zocht doet niet uitschijnen dat u ernstige problemen had om rond te komen. U verklaart dat jullie geen honger leden of echt in de problemen kwamen (CGVS, p. 13-14, punt 145).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen.

U haalt ook nog de algemene onveiligheid in Venezuela aan (CGVS, p. 12, punten 132-133 en p. 15, punt 163 en p. 15, punt 168). Gevraagd wat u met onveiligheid bedoelt, vermeldt u de colectivos. U verklaart zelf echter nooit problemen met hen gehad te hebben (CGVS, p. 12-13, punten 134-135). Zelf bent u wel twee keer overvallen geweest. Die feiten dateren van 2004 en 2006 (CGVS, p. 15-16, punten 165-167). Deze feiten zijn gemeenrechtelijk van aard en houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U kan aan de hand van deze incidenten van vijftien jaar geleden evenmin een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer aantonen. Het gaat om feiten uit 2004

en 2006, die los van elkaar staan. U werd lukraak slachtoffer van criminele feiten en kunt met betrekking tot deze feiten geen actuele vrees aannemelijk maken. Uw vrouw maakte zelf nooit iets mee (CGVS, 20/13638B, p. 16, punt 165). Het louter aanhalen van algemene onveiligheid is niet voldoende om te spreken van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Bijgevolg kan u evenmin een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade niet aantonen.

De documenten die u voorlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en uw identiteitskaart kunnen hoogstens jullie identiteit staven. Die staat hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Er worden geen bijkomende stukken neergelegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekster beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 253 326. Inzake verzoeksters echtgenoot werd in arrest nr. 249 730 van 23 februari 2021 geoordeeld als volgt:

“2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij en zijn gezin in Venezuela een moeilijk leven hadden, dat zij als opposanten werden beschouwd en dat zij de slechte algemene economische situatie en de onveiligheid in Venezuela ontvluchtten. Tevens verwijst verzoeker naar de vluchtmotieven die zijn inwonende dochter en schoonzoon aanhaalden. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote blijkt dat zij nooit problemen hebben gehad met de Venezolaanse autoriteiten, dat zij nooit lid waren van een politieke partij en dat zij nergens hun politieke mening verkondigden, zodat zij niet aannemelijk maken dat zij als opposanten zouden worden beschouwd; (ii) uit de weigeringsbeslissing die ten aanzien van verzoekers schoonzoon werd genomen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers dochter en schoonzoon voorgehouden problemen, zodat deze problemen in hoofde van verzoeker evenmin geloofwaardig kunnen worden bevonden; (iii) de door verzoeker aangehaalde problemen omwille van de economische toestand en de onveiligheidssituatie in Venezuela geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie; en (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map

'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen daar deze enkel de identiteit van hem en zijn echtgenote staven.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en post factum-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven in concreto te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote blijkt dat zij nooit problemen hebben gehad met de Venezolaanse autoriteiten, dat zij nooit lid waren van een politieke partij en dat zij nergens hun politieke mening verkondigden, zodat zij niet aannemelijk maken dat zij als opposanten zouden worden beschouwd:

“U haalt aan dat u als opposant werd beschouwd. “En een andere probleem: wij zijn geen sympathisanten van de regering, wij zijn geen chavistas. Ze beschouwen jou als opposanten. Want er zijn altijd handlangers. Die beschouwen jou als opposanten en maken jou het leven onmogelijk (CGVS, p. 9, punt 91).” U stelt geen vast contract te hebben gekregen toen u twee en een half jaar met de vrachtwagen reed, uw laatste vaste job, omdat u geen chavist was (CGVS, p. 9, punt 93). Gezien u later zelf uitspraken doet die het tegendeel beweren, slaagt u er echter niet in aannemelijk te maken ooit problemen te hebben gehad omdat u opposant was. U verklaart zelf nooit problemen te hebben gehad met de regering (CGVS, p. 12, punten 132-133), uw vrouw bevestigt dat (CGVS, 20/13638B, p. 13, punt 136) of met colectivos (CGVS, p. 12, punt 135). Jullie hadden geen persoonlijke probleem met de politiek, jullie probleem was dat er geen werk is en jullie niet konden genieten van voordelen (CGVS, 20/13638B, punt 138). U verklaart bovendien op een ander moment dat u nooit problemen had omdat u geen chavista was. Bovendien hebt u lang voor de PDVSA gewerkt, een staatsbedrijf (CGVS, p. 14-15, punten 153-156). Dat u geen vast contract kreeg omdat u geen chavist was is een loutere bewering die u nergens verder toelicht. Uw vrouw is nooit lid geweest van een politieke partij en verkondigde nooit ergens haar politieke overtuiging. Gevraagd waarom zij dan als tegenstander gezien zou worden verklaart zij dat er een organisatie is die zich bezighoudt met het verzamelen van zo'n informatie via enquêtes (CGVS, 20/13638B, p. 8-9, punten 79-81). Die uitleg kan niet overtuigen. Ze verklaart dat dit de enige reden is waarom zij als opposant zou gezien kunnen worden (CGVS, 20/13638B, p. 11, punt 107). Gezien zij nooit lid was van een partij of haar politieke mening verkondigde is het niet aannemelijk dat zij als tegenstander gepercipieerd werd en daardoor problemen kende. Uw vrouw verklaart evenzeer dat zij geen probleem had doordat zij geen chavista was. Dat er geen voeding, medicijnen en winst was heeft niet met politiek te maken (CGVS, 20/13638B, p. 11, punt 110). Andere problemen die u aanhaalt met betrekking tot politieke problemen houden allemaal betrekking op uw dochter.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij als opposant werd beschouwd omdat hij niet met de Venezolaanse autoriteiten sympathiseerde en onvoldoende voldeed aan de loyaliteit die van hem werd verwacht waardoor hij steeds meer problemen kende. Hij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met de evolutie van de toenemende loyaliteit die van hem werd verwacht en de groeiende problemen die hieruit voortvloeiden. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker, net als tijdens zijn persoonlijk onderhoud, bevestigt dat hij noch zijn echtgenote politiek actief waren in Venezuela; hun oppositie tegen het Venezolaanse regime beperkt bleef tot een (passief) oppositioneel gedachtegoed dat zij nooit op actieve wijze hebben geuit. Uit de beschikbare informatie opgenomen in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en in de bestreden beslissing blijkt niet dat de Venezolaanse autoriteiten van hun burgers verwachtten dat zij een actieve en/of steeds verdergaande loyaliteit aan het regime verwachtten. Uit deze informatie blijkt immers dat politieke tegenstanders met een bepaald profiel worden gevisieerd doch geenszins dat iedere burger die niet actief tegen het regime ageert en er louter een (passief) oppositioneel gedachtegoed op nahoudt in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime zou komen te staan. Verzoeker brengt zelf geen enkele objectieve informatie bij die zijn loutere beweringen zou kunnen ondersteunen of waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist en/of achterhaald zou zijn. Dit klemt des te meer daar verzoeker en zijn echtgenote verklaren zelf nooit enig probleem te hebben gehad met de Venezolaanse autoriteiten naar aanleiding van hun oppositioneel gedachtegoed. Dat verzoeker geen vast contract zou hebben gekregen of dat er geen voeding, medicijnen en winst waren houdt geen verband met het beweemde oppositionele gedachtegoed van verzoeker en zijn echtgenote. Dat verzoeker een pensioen ontvangt van de Venezolaanse autoriteiten en dat hij en zijn echtgenote met hun eigen paspoort op legale wijze Venezuela konden verlaten, toont eens te meer aan dat zij

geenszins in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden omwille van hun beweerdte oppositionele gedachtegoed.

2.3.2.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij omwille van de socio-economische omstandigheden en de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela meent internationale bescherming te behoeven, dient erop gewezen dat dit element geen verband houdt met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet immers aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, quod non in casu.

In bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de door verzoeker aangehaalde socio-economische omstandigheden en algemene onveiligheidssituatie in Venezuela geen nexus vertonen met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechtte besluitvorming.

2.3.2.5. In zoverre verzoeker en zijn echtgenote nog verwijzen naar de vluchtmotieven van hun dochter en schoonzoon, volstaat het te verwijzen naar de arresten nrs. 249.388 en 249.389 uitgesproken op 18 februari 2021, waarbij geoordeeld werd dat voornoemden niet in aanmerking kwamen voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker en zijn echtgenote menen weliswaar dat zij omwille van de problemen van hun dochter en schoonzoon tevens nood hebben aan internationale bescherming doch zij tonen niet in concreto aan op welke wijze zij persoonlijk zouden worden geraakt door deze problemen, die hoe dan ook niet geloofwaardig werden bevonden. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van verzoekers dochter en schoonzoon, kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote omwille van deze vluchtmotieven nood zouden hebben aan internationale bescherming.

2.3.2.6. Met betrekking tot de door verzoeker en zijn echtgenote voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De documenten die u voorlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten, de identiteitskaart van uw vrouw en uw ID-kaart van het leger kunnen hoogstens jullie identiteit staven. Die staat hier niet onmiddellijk ter discussie.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.7. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.”

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekster beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 253 326. Inzake verzoeksters echtgenoot werd in arrest nr. 249 730 van 23 februari 2021 geoordeeld als volgt:

“2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de humanitaire en socio-economische crisis in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband verwijst naar “de actuele gekende veiligheidssituatie in Venezuela”, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”
(HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren,

zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gemotiveerd als volgt:

"U geeft verder nog aan wegens economische redenen uit uw land te zijn vertrokken. Gevraagd wat u concreet vreest bij terugkeer naar Venezuela, verklaart u: "[...] van nul af aan opnieuw beginnen, want we hebben alles moeten verkopen. [...] Gezien mijn leeftijd zou een terugkeer voor mij gelijkstaan met zelfmoord. Want ik zou op straat moeten gaan leven (CGVS, p. 9, punt 97)." U nam de beslissing om te emigreren op zoek naar een beter leven. In Venezuela kan je niet werken (CGVS, p. 10, punt 99). Doorheen uw onderhoud haalt u meermaals aan Venezuela te hebben verlaten door de slechte algemene economische situatie. Uw vrouw bevestigt dat (CGVS, 20/13638B, p. 11-12, punt 112 en p. 15, punt 158). U bevestigt dat dit het motief was en dat jullie geen problemen kenden met de regering. Uw vrouw en u zijn samen om dezelfde redenen gevlucht uit Venezuela (CGVS, p. 9, punt 98), zij bevestigt dat (CGVS, 20/13638B, p. 10, punt 93). Jullie verlieten het land omdat jullie bij uw dochter woonden die vertrok uit het land (CGVS, p. 12, punten 113-114). U en uw vrouw verlieten Venezuela door de algemene slechte economische situatie.

[...]

Samen met uw vrouw, dochter en kleinkinderen (CGVS, 20/13637, p. 5, punt 45) leefde u van de landbouw (CGVS, 20/13637, p. 10, punt 95). Jullie hielden vee, jullie produceerden zuivelproducten (CGVS, 20/13637, p. 6, punt 61) en zaaien (CGVS, p. 8, punt 86). Samen konden jullie rondkomen (CGVS, p. 14, punt 149 & p. 8, punt 86). Over het algemeen kregen jullie ook voedselhulp (CGVS, p. 14, punten 141-143). Gevraagd of u financiële hulp kreeg van de familie uit Spanje, verklaart u: "Nee. Wij hadden het niet nodig. Godzijdank (CGVS, p. 13, punt 143)". Bovendien hebt u nog drie kinderen, vijf halfbroers en drie halfzussen in Venezuela. U verklaart in Valencia, waar u acht à tien jaar geleefd hebt, te kunnen wonen (CGVS, p. 15, punt 161). Uw broers en zussen komen rond, zij kunnen voeding betalen (CGVS, p. 14, punt 148). U ontvangt ook een pensioen (CGVS, p. 12, punt 129). Jullie hadden de middelen om in 2019 een paspoort aan te vragen (CGVS, p. 13, punt 139), wat volgens uw dochter 400 dollar kost (CGVS, 20/13637B, p. 14 en 15). Uw vrouw had een kapperszaakje waar jullie woonden, het was niet zo succesvol. Gevraagd of zij ander werk zocht, antwoordt u negatief. Ook niet toen het financieel moeilijker werd. U kon voorzien in jullie financiële behoeften (CGVS, p. 11, punten 115-117). Dat uw vrouw, zelfs toen het moeilijker werd geen ander werk zocht doet niet uitschijnen dat u ernstige problemen had om rond te komen. U verklaart dat jullie geen honger leden of echt in de problemen kwamen (CGVS, p. 13-14, punt 145).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te herhalen dat hij en zijn familie hun hoeve dienden te verkopen en dat zij geen middelen van bestaan hadden en beweert hij dat staatssteun hen werd ontzegd. Tevens wijst hij op zijn hoge leeftijd. De Raad wijst er in deze op dat verzoeker verklaarde dat hij een pensioen ontvangt van de Venezolaanse autoriteiten zodat hij bezwaarlijk kan stellen dat hij geen bestaansmiddelen had of dat hem staatssteun werd ontzegd. Voor het overige herhaalt verzoeker slechts dat hij omwille van de algemene socio-economische situatie een onmenselijke en vernederende behandeling zal moeten ondergaan ingeval van terugkeer naar Venezuela, hetgeen op zich allerm minst volstaat teneinde de hiervoor uit de bestreden beslissing

geciteerde motieven in concreto te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft reeds aangegeven dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

De commissaris-generaal motiveerde in dit verband in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“U haalt ook nog de algemene onveiligheid in Venezuela aan (CGVS, p. 12, punten 132-133 en p. 15, punt 163 en p. 15, punt 168). Gevraagd wat u met onveiligheid bedoelt, vermeldt u de *colectivos*. U verklaart zelf echter nooit problemen met hen gehad te hebben (CGVS, p. 12-13, punten 134-135). Zelf bent u wel twee keer overvallen geweest. Die feiten dateren van 2004 en 2006 (CGVS, p. 15-16, punten 165-167). Deze feiten zijn gemeenrechtelijk van aard en houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U kan aan de hand van deze incidenten van vijftien jaar geleden evenmin een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer aantonen. Het gaat om feiten uit 2004 en 2006, die los van elkaar staan. U werd lukraak slachtoffer van criminele feiten en kunt met betrekking tot deze feiten geen actuele vrees aannemelijk maken. Uw vrouw maakte zelf nooit iets mee (CGVS, 20/13638B, p. 16, punt 165). Het louter aanhalen van algemene onveiligheid is niet voldoende om te spreken van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

Ten slotte blijkt nergens uit de beschikbare landeninformatie dat het geweld dat in de deelstaat Cojedes, waar verzoeker en zijn gezin in La Moreita op het platteland van de stad San Carlos zouden hebben gewoond voorafgaand aan hun vertrek uit Venezuela, niet doelgericht zou zijn.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker in concreto dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.4.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER